

LÕHNAD

Lume sulamine tõi endaga kaasa lõputult palju lõhnu. Taksi ja Dogi päevi täitis nuuskimine. Nad käisid hommikust õhtuni nina maas ja aina nuusutasid, võrdlesid ja arutasid.

„Hei, tule siia!” viipas Taks Dogi ühe aiaposti juurde. „Oled sa kunagi varem sellist lõhna tundnud?”

Dogi lippas ligi ning nuuskis posti väga tähelepanelikult.

„See lõhn meenutab mulle veidi noort mägikitse, kes on hilja-aegu karva vahetanud,” pakkus ta mõtlikult. „Või pigem punahirve?”

„Mine nüüd – hirve lõhn ei ole see kindlasti. Vast on ikka mägikitse oma, sest siin on selgelt tunda kõrgete kaljude külma aroomi.”

Nad tuiskasid edasi. Veidi aja pärast hõikas Dogi Taksi.

„Sa ei kujuta ette, mis ma leidsin! See vana kuusejuurikas lõhnab nugise järele, kes on napilt hundi hammaste vahelt pääsenud. Vahi, kus on vägev hais!”

Taks nuusutas ja tundis rõõmu – hais oli tõesti vägev.

„Aga mina tabasin ennist just mägra lõhna – ikka seesama vana päss, kes juba vähemalt viis aastat metsa taga oma maja laiendab,” seletas Taks. „Lugesin lõhnast välja, et nüüd on ta kolme sissekäigu

ja nelja väljakäigu kõrvale veel kaks sissekäiku ja viis väljakäiku ehitanud. Küll mõni võib suureliseks minna!”

„Tamme tagant oleks nagu lehmakari läbi jalutanud. Kui täpsemalt uurima hakkasin, leidsin lutipudeli.”

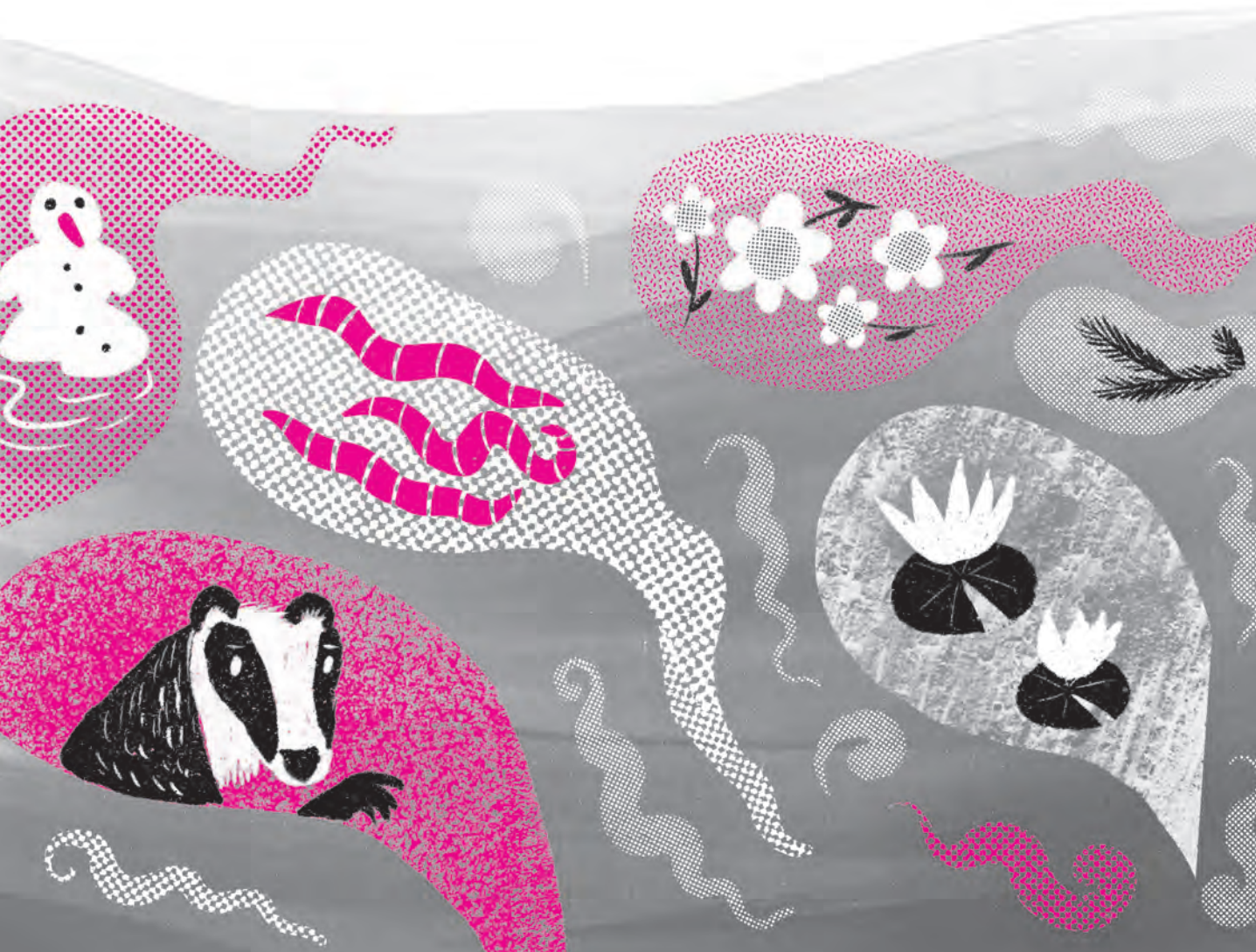
„Oijah!” sirutas Taks selga. „Kas hakkame nüüd lõpuks koguma ja korjama kah?”

Dogi oli nõus.



Suurt kevadiste lõhnade tulva ei saanud ju lihtsalt niisama lendu lasta. Kuna paljud lume sulamisest tekkinud veenired olid alguse saanud päris kaugelt, tõid need endaga kaasa ka päris kaugeid lõhnu. Peale mägikitse ja nugise erutava haisu triivis kohale lendoravate, lumeleopardide, ilveste, roosade alpikannide ja kollaste vesirooside hõngu. Lisaks lõhnas muidugi kõikjal paiselehtede, kuuseokaste, männikäbide, niiske sambla ja vihmausside järele.

Kõige särtsakamad, põnevamad, magusamad, mahedamad ja erilisemad lõhnad kogusid Taks ja Dogi kokku ning segasid neist oivalise lõhnabuketi. Dogi pani segu suurde kaanega klaaspurki. Purgi aga elutoa lauale. Sealt oli mõnus lõhnu vahetevahel nuusutada ja jao kaupa kinkida sõpradele sünnipäevaks.



MATK

„Matk läbi metsa suure kivi juurde! Teekond täis ootamatusi! Kõik, kes tahavad, on oodatud kampa lööma. Kogunemine homme tamme all. Krants.”

Sellise sedeliga jooksis Taks Dogi juurde.

„Huvitav, mida nende ootamatuste all mõeldakse?” uuris Dogi kuulutust umbusklikult.

„Ma loodan, et midagi põnevat. Äkki kohtume Karuga või murrab Lõvi Korgi maha või keeravad Labrador ja Haski tülli.”

„Labrador nüüd küll kellegagi tülli ei keera,” oli Dogi veendunud ja läks toidukompsu kokku pakkima.

Järgmisel hommikul kogunes tamme alla kenake seltskond. Lisaks Krantsile, Taksile ja Dogile tulid kohale Spanjel, Hurt, Haski, Labrador ja isegi Basset.

„Ärge te imestage siin midagi,” nohises Basset, kui kõik teda jõllitama jäid. „Väike jalutuskäik vabas looduses on just see, mida ma vajan.”

Seepeale läks seltskond liikvele.

Hurt sööstis teiste ees minema enne, kui nad tamme varjust välja jõudsid. Rohkem teda sellel matkal ei nähtud.



Basset jalutas rivi lõpus sirelihekini. Seal istus ta korraks puhkama ja ärkas, kui päike hakkas loojuma. Siis kiirustas ta koju matkast välja magama.

Spanjel hüppas ujuma igasse kraavi, tiiki ja lompi, mis teele jäi. Ta ei lasknud kellelgi oma lõbu rikkuda ning jäi viimaks sulistama ühte ojasse hundinuiade keskel.

Haskiga olid lood keerulisemad. Kuna tema keeldus matkamast ilma kelguta, aga lumeolud olid suvel enam kui kesised, oli Haski sunnitud ühtepuhku oma kelku lahti harutama kõikvõimalike kännujändrike, puujuurikate, kivide ja oksaraagude vahelt. Kelk ei tahtnud kohe mitte sugugi libiseda. Lõpuks takerdus see nööri dega kindlalt kibuvitsapõõsasse ja Haski süvenes puntra lahtiharutamisse.

Lahke loomuga Labrador asus Haskile appi. Tema hea süda lihtsalt ei lubanud nii suure segaduse juurest minema jalutada.

Ja Krants pöördus koju tagasi veidi enne, kui suur kivi paistma hakkas. Talle meenus, et oli oma poja vanni unustanud.

Taks ja Dogi jõudsid kivihiiglase juurde kahekesi. Nad sõid viinereid sardellidega, maitsesid vaarikaid, mis ümbruskonnas kasvasid, võtsid päikest ja vahtisid pilvi.

„Ega matkal viga olnud,” tunnistas Taks tagasi jõudes. „Ainult et mingeid ootamatusi küll ette ei tulnud. Kõik läks täpselt nii nagu alati.”

„Peaaegu,” nõustus Dogi.

„Mis mõttes peaaegu?”

„Kägu kukkus kõvemini kui kunagi varem.”